

Să beau din pocal inocență și pradă

Lorena.craia

Norii se rup din cerul defunct,
Vântul se ține de zgardă, jilav,
Zarea pliază din linie-n punct
Păsări planând din zborul firav.

La maluri de-argint, copil-semilună
Așază din spuma de mare-n pocal,
Din cer și pământuri, el își adună
Străfulgere lungi, tăind vertical.

„Să beau din pocal inocență și pradă!”
Mi-a spus de curând un tânăr luntraș,
Cu fruntea-nvelită de nopți în șaradă,
Pe Charon, târziu, făcându-mi nuntaș.

Ființa din mine tăcea ca pământul
Sub tropot de cai, gonind ne-mblânziți,
Suflând cu turbare, precum suflă vântul,
Pe creștet de îngeri, ce stau răzvrățiți.

Suav se prelinge pe mine păcatul,
În care rodesc strugurii-n vie
Și vinul inundă-n rafale regatul,
Ce ieri străbăteam prin copilărie.

Se uită la mine mirat, iar, luntrașul,
Văslind și-ndârjindu-se înspre neant;
Rămânem în barcă, eu și nuntașul,
Privindu-ne-n ochi, natural, arogant.

Marama-mi așez cuminte,-n oglindă,
Adam îmi devine astăzi clucer,
Cu anii din urmă, din palmi să-mi desprindă,
Un ultim bilet, călător către cer.

Îmi țin obosită, tăcută, pe masă,
Bricheta, țigara și poate un cent,
Din ultima pâine a lumii, rămasă,
Îmi gust liniștită sfârșitul decent.

15 iunie 2016, Constanța